

hirmus sureks. Ta lastis tedda meetorni heita
lus jubba monni sadda innimest olli hulkatust leidnud.

Minna olin weel selle tiggeda wihhast putumata
jänud, agga selle hoobiga langes temma teige omma
raslusega ka minno pähhe. Sesamma armas laps,
kes minno poea pruut olli, tõi ühhel õhtul mulle
sedda hirmust sannumet. Minna liisendasin essti-
meies wallus Dummala langes kohtomõistmise ees;
sest seddasamma torni olli minno õnneto poeg isse
ühheks õigeks mõrtsuka hauaks lastnud teha. Wär-
ristus tulles minno peale kui minna sedda rāgin.
Hirmsas wihhas Lutteruse uesuliste wasto, ja ses
walle mõttes, kui olleks nende hukkamine õige risti-
innimise kohhas, olli temma Piiskopi nouu ja taht-
mise järrel sedda nenda lastnud teha, et wesji
wähhe hawal ilka jure jooksis. Sellepärast piddid
wangid ainalõpmata wet wälja tõstma et warsti
ei uppus, sest kae tunniga tõusis ta peast sadik.
— Ja nüüd olli temma isse seal sees. — Oh sinna
taewane kohtomõistja! sedda olli temma teiste inni-
mestele teninud, „kui temma näggi nende hingeahhas-
tust, kui nemmad passusid, ja temma ei tahtnud kuulda;
sellepärast tuli nüüd se willetsus temma peale.“

Meie nutšime laua, siis piddasime nouu waest
surmawangi watama minna. — Agga rāgi sinna
Elisbeth, minno joud on otsas.“

Elisbeth ja ka maea rahwas passusid wanna
prauat jutto tännasest polele jätta ja omma süddant
mitte lauemiye waewata. „Et mitte“, ütles temma,

„tänna olleme siin, homme wist saugel siit ärra.
Minnul on oesa omma poea süüft. Minnust
õppis temma sedda saugel wihha teiste uesuliste
wasto. Tunnistame omma süüd rāgi armas laps,
minna passun!“ —

„Teie tahtmise pärrast, armas emma“, ütles
Elisbeth, rāgin minna. „Minna olin üllemapii-
koppi emma tenia preilen ja allati nende jures,
sellelābbi kuulsin minna teif mis seal sündis. Kui
minna sedda hirmust teadust sain tonud lāksime
meie petud nouu järrel õ pimmedusest linnast lābbi
wangitornide pole. Rahha teggi meile luffud lahti.
Meid widi mitto hirmust pitka, pimmedad teed
ilka süggawamasse. Wee kohhin kostis üllesepiddi.
Meie lastšime ennast toido kornwiga mahha. Oh
kui kohfusid meie süddamed tedda nähhes; higgine
ja surmani wāssinud seisis temma rinnust sadik
wee sees, raste riistaga wet willides mis allati
jure tõusis. 12 tundi olli ta ellopoolt tööd teinud,
nüüd olli joud otsas. Meie hüppasime mõllemad
ka wette ja hakkasime temma assemel willima.“

Tülki aia pärrast ütles temma: „Oh minno
armsad, mis ollete teie teinud. Weehanda ollete
teie tulnud, loukoera auto? — Kul temma se
hallastamata teid siin leiab, — ja ta lubbas tulla,
— siis ollete teie ka temma küsis. — Ja nenda
sündis ka, korn tõmmati üllesse ja lasti jälle alla.
Ja Ertspiiskop isse olli seal sees. Kui ta tiif aega
sai meid watanud, ütles temma pilgates: „Di kas